

ELIZABETH RICHARDS

A SÖTÉTSÉG VÁROSA

Dream
válogatás

A Fekete Város lakóinak egy véres, brutális háború után kell újjáépíteniük a füstölgő romokat és saját életüket. A városon emberek és sötétfajzatok osztoznak, csak a Határfal választja el őket egymástól. Egy elszabadult vírus sokakat megfertőzött, még tovább súlyosbítva a helyzetet, és a sötétfajzatok új mutációit hozva létre. Bár a háborúnak vége, lüktet a feszültség, a Fal két oldalán élők ugrásra készen várják az újabb összecsapást.

Ebben a kiélezett helyzetben Natalie Buchanannal és Ash Fisherrel megtörténik az elképzelhetetlen: egymásba szeretnek. Natalie ember és egy kormánytisztviselő lánya. Apját megölte egy Haragvó sötétfajzat, és a lány még nem tért magához az egész életét felforgató megrázkódtatásból. Hogyan lehetséges ezek után, hogy beleszeretett Ashbe, ebbe a sötétfajzat félvér fiúba? Érzései felkavarják, minden szívdobbanása ellent mond annak, amiben addig hitt. Ez a féktelen szerelem választásra kényszeríti családjá és Ash között.

A fiú sem adja könnyen át magát érzéseinek, elvágyik saját vérei közé, a Határfal túloldalára. S bár hamar rájön, hogy Natalie a „vértársa”, meg kell küzdenie a külvilággal és önmagával.

Szenvedélyes románc veszi kezdetét ebben a lepusztult, mégis lenyűgöző világban, amelynek hangulata szinte magába szippantja az olvasót. Letehetetlen könyv, semmiképpen ne hagyja ki!

A Fekete Város krónikái című sorozat első része.

André Vincent

ELIZABETH RICHARDS

díjnyertes újságíró, aki pályája elején videojátékok értékelésével kereste a kenyerét. Később merész lépésre szánta el magát, útikönyvek írója és szerkesztője lett. Bár gyomra nehezen bírta a tengeribetegséget, óceánjáró utakra specializálódott.

Elizabeth az angliai Buckinghamshire-ben él. Szabadidejében sikeres online életmód-magazint vezet tizenéveseknek. Több kedvenc együttesével is készített interjút a honlapján, koncertekre járt, ahol rengeteg ingyenjegyre tett szert „kutatás” ürügyén.

Jelenleg fantasyt ír fiatal felnőtteknek. A *sötétség városa* az első regénye.

Tudjon meg többet a szerzőről és a regényről:

www.officialelizabethrichards.com

www.facebook.com/dreamvalogatas

Dream
válogatás

„Elizabeth Richards saját világot teremtett, fantasztikus előtörténettel, hihetetlen lényekkel és lehangoló, ám sivárságában is magával ragadó környezettel. Kötelező olvasmány ez a romantikus regények rajongóinak, de a negatív utópiák kedvelői sem tudják majd letenni. Vegye kézbe mindenki, aki jót akar olvasni! Ötcsillagos könyv!”

KATIE'S BOOK BLOGJA

„Vérbeli Rómeó és Júlia történet, a haraggal és szorongásokkal teli fordulatos cselekmény azonban ugyanolyan markáns, mint a romantikus szál. A városi fantasy és a tiltott szerelmek kedvelőinek ajánljuk.”

USA TODAY

„Szerettem ezt a könyvet, nem lehet eléggé dicsérni. Egyenesen kihagyhatatlan! Fordulatos, izgalmas történet. A szereplők hihetetlen karakterek! Alig várom a folytatását!”

AMAZON

„Ash és Natalie egy halálos összeesküvés középpontjában találják magukat, amely azzal fenyeget, hogy újra szembefordítja egymással az embereket és a sötétfajzatokat. Mindketten sorsdöntő választásokra kényszerülnek, ami az életükbe kerülhet...”

GOODREADS

ELIZABETH RICHARDS

A SÖTÉTSÉG VÁROSA

— részlet —

1.

ASH

LÉGELHÁRÍTÁS SZIRÉNÁJA sivít a távolban, riasztva Fekete Város lakóit, hogy zárják be ajtóikat és oltsák el a villanyt. Nem szívesen maradnának kint egyedül a sötétben, mert még valami veszedelmesbe botlanának. Amilyen én is vagyok.

Elindulok a kanális hídja alá, ahol egy csajra várok. Hátsó zsebemből előveszek egy doboz cigit – az örök által előírt szabvány –, és rágyújtok. A nikotin átjárja ereimet, ahol vadul dobogni kezd az adrenalin; hajszaál híján olyan érzés, mint az érverés... *hajszaál híján.*

Léptek közelednek a híd felé, és egy alacsony lány válik ki a sötétből. Fekete haja kócos, férficsizmát, szűk fekete nadrágot és szedett-vedett anyagokból összefércelt szalonkabátot visel. Mogyoróbarna szeme az enyémet keresi. Bátor lány. Nem minden némben mer a szemembe nézni. Elnyűtt játékkártyát nyom a kezembe; két szív látható rajta, egy fekete és egy piros. Ez az én névjegykártyám. Tökéletes választás, ha azt vesszük, mit adok el neki: a szerelem illúzióját. Sötétzöld katonai zubbonyom zsebébe csúsztatom a kártyalapot.

– Késtél – mondom. – Más sem hiányzik, mint hogy elkapjon egy Nyomkövető a kijárási tilalom idején! Alig várják, hogy lakat alá tegyenek.

– Ne haragudj! Újabb ellenőrzőpontokat állítottak fel, mindenkit igazoltatnak. Tele a város tankokkal! – hadarja. – Gondolom, nem lehetnek eléggé szigorúak, most, hogy az őrk parancsnoka újra a városban van. Meg hát ott vannak a Légióval folytatott határtárgyalások, és...

– Fizettél Céklának? – szakítom félbe.

A lány bólint.

– Feltételeim a következők – sorolom. – Pénzt nem adok vissza. Ha nem élvezed, kidobod a taccsot vagy kiakadsz, nem az én dolgom, értetted?

Újra bólint.

– Terhes vagy? – A lány lángvörös lesz. – Eszerint nem. A szer elálmosít, ne ülj hát a volán mögé, és ne kezelj nehéz gépeket! – A lány erre elmosolyodik, és én is vigyorogni kezdek. Ez mindig bejön. – Legalább két hétig nincs repeta, rendben? Komolyan gondolom.

– Ez minden?

– Nem csókolózunk. Ez szigorúan üzlet, értetted?

Kissé csalódottnak látszik, de ne keverjük össze az üzletet az élvezettel. A lány félszegen kigombolja a kabátja gallérját, elélm tárva karcsú, sápadt nyakát. Éhség mar a gyomromba erre a látványra.

– Mit kell tennem? – kérdezi.

– Hajolj hátra! – mondom.

Engedelmesen megteszi azt, amire utasítom. Egyik kezemmel a falnak támaszkodom, a másikat a combjai közé csúsztatom, finoman szétválasztva a két lábszárát. Nem gerjedek be ettől, mégis nyögdecselni kezdek, mert tudom, hogy élvezi. Mind élvez-

zik, még a srácok is, ezért jönnek hozzám a Köd-lebujok helyett. Testemmel is a lány combjai közé nyomulok, hogy az arcunk csaknem összeér. Kapkodó légvételei megmelegítik hideg bőrrömet.

– Lazulj el, rendben! Úgy jobban fogod élvezni.

– A szívem ezerrel ver – nevet fel idegesen.

– Nem mondhatnám, hogy ismerem ezt az érzést – morgom a fogaim között.

Kezét kísérletképpen a mellkasomra helyezi, és elkerekedik a szeme.

– Eszerint igaz. Nincs szíved?

– De van – hörgöm, és a falnak taszítom. – *Csak nem dobog.*

Kicsiny könnycsepp gördül végig az orcáján, vékony ajka megremeg.

– Ej, nyugodj meg, szívi! Nem akartalak megijeszteni. – Szelíden letörlöm a könnyét. – Megbocsátasz, ugye?

Bólint, és félrehajtja a fejét, felém nyújtva nyaka hamvas fehérségét. Agyaram mögött majd szétrepednek a méreggel teli zacskók, annyi gyűlt össze hirtelen.

Koncentrálj, Ash! Ne menj el idő előtt!

Ráhajolok a lányra, ajkam nyaka puha bőrére szorítom, közvetlenül a füle alatt. Csaknem elveszítem a fejem. Harapdálni kezdem a húst, megcsiklandozva nyelvemmel a nyak apró pihéit, benedvesítve őket a nyálammal.

– Csináld csak! – suttogja.

Ennyit az előjátékról. Agyaramat a nyaki vénába mélyesztem. Forró vér spriccel a nyelvemre, ízlelőbimbóim mámorosan nyelik magukba a ragadós édességet. Apám, imádom az újoncot; az ő ízük a legjobb! A lány felsóhajt, ahogy mérgem a vérébe jut. Megvárom, amíg a Köd hatni kezd, és csak utána kezdem kiszívni a lányt. Ennyi jó nekem is kijut a dologból: a kliense-

im betépnek tőlem, és én is attól, hogy a bedrogozott vérükből iszom. Mindkét fél jól jár.

Hirtelen azonban keserű, savanykás íz árasztja el a számat. Fulladozva hátrahőkölök.

– Mi a... – köpöm ki a vért.

A lány üveges szemmel mered rám, nyakán a két pontszerű sebből vér szivárog.

– Minden sziporkázik – mondja ábrándosan.

– Nem mondta Cékla, hogy nem fogadok gyógyszerert szedő klienseket?

Felém dől. Elkapom, mielőtt a vízbe esne.

– Szeretlek – szörcsögi, és megpróbál megcsókolni.

Teljes erővel ellököm magamtól. A falnak zuhan, és összecusklik. A szeme kifordul, csak a szemfehérje látszik, és rángatózni kezd. Fehér hab bugyog elő a szája sarkából.

– Nem, nem, nem! Ébredj fel!

Mellé térdelék, és páni félelemmel megrázom.

A lány megrándul, csizmája fekete nyomot hagy maga után a macskakövön. *A francba!* Ezért nem foglalkozom olyanokkal, akik gyógyszert szednek. Nem lehet előre megjósolni, hogyan reagálnak a Ködre. Kibújok a kabátomból, és a lány feje alá gyűröm.

Az őrkök egyik tankja rágördül a hídra. Behunyom a szemem, úgy várom, hogy elmenjen. Noha a háború hivatalosan véget ért, máig hideg futkározik a hátamon erre a hangra. Bárhová mentek ezek, a Kaszás járt a nyomukban. Volt néhány meleg helyzetem a háború idején. Akkoriban nem sokat nyomott a latban, hogy félig ember lévén állampolgári jogaim is vannak. Aki nem volt száz százalékosan ember, azt ellenségnek tekintették. Minden egyes napon újra meg kellett küzdenünk a túlélésért. Azóta sem sokkal jobb a helyzet, a többség szemében továbbra is ellenségnek szá-

mítok. Csak egy újabb sötétfajzatot látnak bennem, semmi mást. A tankok ráfordulnak a Sivár utcára, az örök parancsnokának főhadiszállása irányában.

A lány felnyög. Túl veszélyes lenne maradni, mennem kell. *Itt is hagynám...* Nem, ezt nem tehetem meg, de kórházba sem vihetem. Nem kis bajba kerülnék.

– Cékla!

A kanálist kémlelem. Úgy harminc lépésre sárga bárka horgonyoz a part mentén. Sötét tömeg, Cékla leoltotta a villanyt. Hová lett? Ő a segédem, ezért jöttem ide, és nem máshová. *Kellett ez nekem...*

Váratlanul fájdalom hasít a mellkasomba, kezemmel életem len szívemhez kapok. Érzem, hogy van valaki a hátam mögött. Megfordulok.

Egy lány áll a híd lábánál. Most megvilágítja egy elhaladó teherautó fényszórója. A hamar kihunyó fényben búzakék szempárt pillantok meg, amely hol rám, hol a földön rángó, Ködtől kába drogosra villan.

A búzakék szempár végül megállapodik rajtam.

Újra megtántorodom, ahogy ismét mellkasomba nyilall az iménti fájdalom.

Megreszketek, és ez a reszketés egyetlen pont felé tör a mellkasomban. Olyan, akár egy elektromos szikra fellobbbanása, aztán megdobbban bennem valami.

2.

NATALIE

– **NEM LÁTTAM SEMMIT**, rendben? Nem keresem magamnak a bajt – tör ki belőlem, ahogy belém hasít a félelem.

A srác a mellkasát tapogatja, mintha fájna. Fekete szeme rám villan. Egy pillanatra kihagy a szívverésem, majd meglódul, talán hogy behozza a lemaradást. A srác hunyorogva rázza a fejét, mintha megpróbálna rájönni, hol is van. Forog velem a világ, ahogy lassan felködlik előttem, hogy ismerem valahonnan. De hát honnan? Még így, beijedve is jár az agyam, hírül adva, hogy soha nem találkoztunk. Ha találkoztunk volna, holt biztosan emlékeznék rá. Az agyarai nélkül is tudom, kiféle: fekete tűzként lobogó lobonca és szikrázó tekintete mindent elárul. Kevertvérű sötétfajzat.

El kéne futnom innen, minden idegszálam vad menekülésre ösztökél, de földbe gyökerezik a lábam. Valósággal megbénulok, ahogy elmémet elárasztják az egy éven át elfojtott emlékek: egy pár fehér agyar, apám rémült arca, a plafonra spriccelő vér.

A bedrogozott csaj felnyög a fiú mellett, sötét haja szétterül a földön. Hasonlít a nővéremre, Pollyra.

– Segíts! – nyög fel.

Habozom, nem tudom, mit tegyek. Mi volna, ha a nővérem heverne itt? Vajon őt itt hagynám ezzel az alakkal?

De nem dönthetek, mert a fejem felett az örök teherautója húz fel a hídra, majd a motor leáll. A híd alá szökkenek, a penész lepte falhoz lapulok, és ujjamat ajkamra szorítva jelzem a srácnak, hogy hallgasson. A következő pillanatban kivágódik egy ajtó, és léptek visszhangzanak végig felettünk az útesten. A sötétfajzat srác felkapja a fejét a hang irányában.

– Pedig erre láttam, ebben biztos vagyok – szólal meg valaki felettünk.

Sebastian.

Egy pillanatra csend támad. Magamban buzgón fohászkom, hogy menjen el.

– Nem éri meg vele bajlódni – hördül fel egy férfi, a mély hangból ítélve Kurt lehet, Sebastian egyik szakaszvezetője.

– Javaslom, hogy tartsd a szád, hacsak nem akarsz, hogy kivágjam a nyelved! – förmed rá Sebastian.

– Bocs, főnök – mondja Kurt gyorsan. – Semmi rosszra nem gondoltam.

– Keressük tovább a Sivár utcában – javasolja Sebastian.

Elbaktatnak a mondott irányba. Hosszan felsóhajtok, és felsóhajt a kevertvérű sötétfajzat srác is. Pár másodpercig gyanakodva méregetjük egymást. Nem hinném, hogy rám támadna, amikor a Nyomkövetők itt vannak a közelben. Kevertvérű, nem azoknak a fafej Haragvóknak az egyike, nem fogja hát veszélybe sodorni magát. Ettől a gondolattól megkönnyebbülök kissé.

– Kösz – szólok oda neki.

– Ne félj, szépségem! – mondja vontatott hanghordozással. – Bárki a barátom, aki az örök ellen van.

Fura érzés járja át a szívemet, ahogy egy lépést teszek felé. Megállok. *Különös!* Újabb lépés után ugyanaz az érzés fog el: mintha valami felé vonna, hiába fúj riadót az eszem, hogy jobb tisztes távolságban maradni tőle.

Letérdelek mellé és a drogos csaj mellé; fekete túllszoknyám szétterül körülöttem.

– Mi történt? – Elfordítom a csaj fejét, és meglátom a két pontszerű sebet. – Köd?

A fiú igenlően bólint.

– Kórházba kellene vinni – mondom.

– Szó sem lehet róla! Tudatában volt a kockázatnak.

– Meghalhat.

A srác vállat von.

– Nem tartozik rám. Nem megyek miatta a veszthelyre!

Újra lenézek a lányra, és idegesen az ajkamba harapok, amely vérezni kezd. Ez hiba volt. A sötétfajzat srác felkapja a fejét, orrluka kitágul, és a levegő közöttünk megtelik sistergő elektromossággal. Tekintetének izgató sötétje végigsiklik a testen; jéghideg, mint a téli fagyok. Libabőrös lesz tőle a bőröm.

A Tekintet.

Ezzel jelölik meg a sötétfajzatok a prédájukat, nehogy más is hozzáférjen. Rám csak egyszer esett a Tekintet, azon az éjszakán, amikor meghalt az apám. A sötétfajzat fiú lassan végigmér. Pillantása a szívem fölött a bőrömön keresztül húzódó csillogó, vörös hegre siklik, amely a fűző csipkés része alatt is átsejlik. Sietve eltakarom a kezemmel, ő pedig félrenéz, megtörve az ígézetet.

Léptek közelednek a hídhöz, összeszorul a gyomrom félelmemben. Sebastian és Kurt visszatért.

– Menjünk vissza a főhadiszállásra – mondja Sebastian Kurtnek, mialatt visszaül a teherautóba. – Natalie valószínűleg hazament.

– Ajánlom is – morogja a foga között Kurt. – A Parancsnok leharapja a fejemet, ha a lányát szétmarcangolja egy elvetemült sötétfajzat. Átkozott férgek, a fene tudja, hogyan sikerül átjárniuk a falon.

A sötétfajzat fiú szeme összeszűkül haragiában.

– Te a Parancsnok lánya vagy?

Félelem kúszik végig a gerincemen. Nagyot nyelek, látva, milyen veszélyes helyzetbe kerültem.

– Nem akarok bajt – mondom.

– Elkéstél, szépségem – feleli fogát vicsorítva, ami láttatni enged az agyaráat.

Elhátrálok előre. Hátam a hideg kőfalnak ütközik. Csapdába kerültem.

A bedrogozott csaj felnyög.

– Szerintem majd csak rendbe jön. Nem szükséges bárkit belekeverni – mondom.

A pánik elvékonyítja a hangomat.

Farkasszemet nézek a sráccal. Mindketten arra várunk, mi történik a következő percben. Két lehetőség van. Az egyik, hogy elenged, és hisz nekem, hogy nem adom fel. A másik, hogy megöl.

Szívem majd kiugrik a mellkasomból. Lélegzetvisszafojtva várok.

– Ha bárkinek szólsz, véged! – mordul fel.

Felkel, és a következő pillanatban már nincs is sehol.

3.

ASH

HALÁLOS CSÖND BORUL a fekete macskakövekre, ahogy hazafelé tartok, de ez ilyen szokott lenni késő éjszaka. A kijárási tilalom idején csak az öngyilkosjelöltek vagy a félőrültek merészkednek ki az utcára. Egyelőre még nem dőlt el, melyik vagyok a kettő közül.

Hazasietek, tudva azt, kevés a valószínűsége annak, hogy megint bajba keveredem ma éjjel, de nem akarom megkísérteni a szerencsémét. A pernyével bevont salakbeton házak parázslanak a sötétben, máig füstölögnek a tavalyi légítámadás után, amely lerombolta a várost.

Nem tudok ellenállni a kísértésnek, és végighúzom ujjamat a falak puha hamutakaróján, ami fekete nyomot hagy a bőrömmön. *Feketét.* Ez annak a világnak a színe, amelyben élek: feketék az utcák, feketék az épületek, fekete az égbolt. Minden fekete. Szinte már el is felejtettem, milyenek a színek.

Eszembe jut az az örök közé tartozó lány, a kék szemével, és erre az emlékre összeszorul a mellkasom. Mi történt ott a hídnál? Esküszöm, éreztem a szívemet... hogyan, megmozdult

volna? Elnevetem magam. Nevetséges gondolat, az én szívem egy millimétert sem moccan meg egész eddigi életemben. Élettelenül ül a mellüregemben. Talán annak a drogos csajnak a rossz vére volt az ok. Igaz, ami igaz, az is összezavarhatja az embert. *Igen, ez volt az oka.* Nem engedhetem meg magamnak a reményt.

Fejem fölött hirdetőtábla méretű digitális képernyők sorjázanak a háztetőkön. Idegenül hatnak az évszázados, gótikus épületek között. Az SBN folyamatos adásait sugározzák, az adót a kormány működteti. Kizárólag propagandaanyagokat ad le, no meg reklámokat és híreket, az örök kormányának szája íze szerint.

– Most pedig a kormány üzenete következik – hangzik fel egy női hang a monitorokból.

Átható tekintetű ezüstszürke szempár tűnik fel a képernyőkön.

Nyomban felismerem, ki ő. Tiszta Rózsa: az Örök Szövetségi Államának elnöke és spirituális vezetője. A képernyő alján a következő üzenetcsík olvasható: *Ökegyelmessége minden bűnöst lát.*

Hideg futkározik a hátamon, meggyorsítom hát a lépteimet. Ösztönösen is az Alvég felé fordulok, de aztán megállok gyaloglás közben. Miért mindig itt kötök ki, szinte akaratom ellenére? Felbámulok a Határfalra, erre a több mint tíz méter magas kőfalra, amit elborítanak a Tiszta Rózsa ábrázoló falragaszok; ezeken arra buzdítja az állampolgárokat, hogy szavazzanak Rózsa Törvényére. A határ kettéosztja a várost, elszigetelve az emberi lényeket a sötétfajzatoktól. Egy teljes napba telne körbejárni ezt a falat, amely körülveszi a Légiónak nevezett sötétfajzat gettót, a legnagyobbat a maga nemében az Örök Szövetségi Államában. Az államszövetség öt tagállamában valamennyi városban van ilyen fallal övezett gettó, elkülönítve egymástól a két fajt.

A Határfalon túl újabb, kisebb, tüskével és szögesdróttal védett fal húzódik... azon túl pedig ott él... az *én családom*. Az összes rokonom: a nagynéném, a nagybátyáim, az unokatestvéreim. Hátat fordítok a Falnak, ma éjjel nem akarok erre gondolni. A hosszabbik utat választom a Tornyok felé. Ebben a kerületben, a város legészakibb pontján, a legszegényebbek laknak.

Fekete Városnak öt kerülete van: a Tornyok, a Park, a Kémény, a Légió és a Fókusz, a Parancsnok főhadiszállásával. Összesen kilenc parancsnok van, a megaállamok élén állnak, és a miénk a *legborzasztóbb*. Kár, hogy visszajött, sokkal jobb volt nélküle, amikor a Centrumba evakuálták a tavalyi légitámadás során.

Átkúszok a Tornyokat övező szakadozott drótkerítés alatt. Gyatra kísérlet ez azoknak a Haragvóknak a távoltartására, akik átjutottak a Határfalon. Ezeket a vérengző sötétfajzatokat megfertőzte a halált hozó C18-as vírus. Járják az utcákat, azokra vadászva, akik elég ostobák ahhoz, hogy kint maradjanak a kijárási tilalom idején. Idióták, akárcsak én.

Észrevétlenül osonok a néptelen macskaköves utcákon, amiket gyéren világít meg az öntöttvas utcai olajlámpák fénye. Ez a szokott útvonalam hazafelé. A Tornyok arról a több száz toronyháZRól kapta a nevét, amelyek ennek a kerületnek a képét uralják. Az örök kormánya gyors ütemben húzott fel lakótömböket a város bombázását követően, arra azonban már nem volt gondja, hogy be is fejezze, amit elkezdett. Több épület már roskadozik, és félok, hogy a legkisebb szellő hatására összeomlanak. Hat hónappal ezelőtt le is dőlt az egyik, több száz embert temetve maga alá. Még csak az SBN-hírek sem foglalkoztak a tömegszerencsétlenséggel. Velünk a kutya sem törődik.

Két düledező toronyház felé tartok, úgy hajolnak egymás felé, mint holmi alvó óriások. A köztük lévő résben ódon templom áll, szürke, terméskő falait befutotta a repkény, a harang-

tornya ennek is enyhén elhajolt. *Ez az otthonom.* A templomot vagy egy tucat almafa veszi körül pirosposzsgás gyümölcseivel. Még anyu ültette őket, hogy a temetőkert ne legyen olyan komor. Mrs. Birt vörös cirmosa egy közeli sírkövön üldögél. Rám sziszeg, ahogy elhaladok mellette. Rámordulok, mire elszalad.

Újabb lépés után megállok. Nyakamon feláll a szőr. A sötétet kémlelem, nem mozdult-e meg ott valami, de semmi nem történik. *Huh!* Bizonyára képzelődöm. A bejárati ajtó elé érek, ahol döbbenetes látvány fogad. A sötét fán frissen festett felirat éktelenkedik, mindössze egyetlen nagy, vörös betűkkel felrótt szó: FAJGYALÁZÓ. A betűk elmázolódtak, amikor apu megpróbálta lekaparni az írást. Felsőhajtok, és belépek az ajtón.

Apu az egyik templomi padsorban ül, engem vár. Mintha újabb évet öregedett volna azóta, hogy reggel elmentem hazulról. Sűrű barna hajában, a halántéka körül több az ősz szál, a szakálla csapzottabb, a kék szeme tompább nézésű. Nehéz elhinni, hogy anyut valaha már azzal megnevetette, ha csak rámosolygott. Anyu úgy kacagott, mint egy iskoláslány.

– Hol voltál? – kérdezi.

– Kint – mondom.

– Hol a kabátod?

– Elvesztettem – mondom, ami technikailag nem állja meg a helyét.

Pontosan tudom, hogy hol van: a drogos csaj feje alatt. Meglehet, holnap elnézek arrafelé, hátha otthagyta. Szerettem azt a kabátot: egy sötétfajzatról, a Légió Felszabadítási Frontjának szabadságharcosáról húztam le a háború idején, közvetlenül azelőtt, hogy foglyul ejtette egy Nyomkövető.

Elmegyek apu mellett a templom végében lévő szűk helyiség felé. A kriptába vezető lelakatolt ajtó mellé tolva egy rozsdás tábori ágy áll. Apu néha ezen alszik, ha nincs lent éppen, ami ritkán

fordul elő. Nem sokat látott a külvilágból az utóbbi hetekben; azóta nem, hogy anyu visszajött. Hátat fordítok a kriptaajtónak, hogy ne is lássam, és ne gondoljak arra, mi rejtezik mögötte.

A szoba berendezését emellett kis asztal és néhány konyhai eszköz alkotja. Nagy a rendetlenség: mocskosak a falak, és minden felületet elborítanak a mosatlan edények. A padlón több kartondoboznyi konzerv; a helybeliek jó szívét dicsérik, a következő jótékonysági rendezvényen osztjuk szét őket. A konyhaasztal körül három szék áll: egy apunak, egy nekem, a harmadikon nyolc éve nem ül senki. A háttámláján átvetve óriásfarkas szőrmebunda csüng, apu esküvői ajándéka anyámnak.

Felveszem a bundát, és orromat belenyomom az ezüstös szőrzetbe. Szinte a kámeaillatot is érzem; boldogabb idők emléke. Ismerős fájdalom nyilall a mellkasomba, óvatosan visszateszem a székre a bundát.

Az asztalt elborító rendetlenségben számlák halma van. Felnyalábolom a köteget, miközben gondolataim az örökhöz tartozó lány felé kalandoznak. Hogyan is hívták őt a testőrei? Natalie-nak!

Szomorúan nézem át a számlákat, megpróbálok másra gondolni, de minden egyes vörös boríték tovább rontja a kedvem. Új kliensekre lesz szükségem, hogy mindezt fizetni tudjam, aminek már a gondolatára is rosszul leszek. Szörnyű, hogy a Köddel muszáj bódítanom az iskolatársaimat, de mi mást tehetnék. Vagy ez, vagy utcára kerülünk. Márpedig az nem jó hely Fekete Városban.

– Kegyeskednél közölni, hogy merre jártál? – kérdezi apu, aki most lép be a konyhába.

– A könyvtárban. Könyveket vittem vissza – hazudom.

– Ezért kockáztattad, hogy lefülelnek a kijárási tilalom idején?

– Mit mondhatnék erre? A könyvtári bírság az egeket veri.

– A könyvtár leégett a múlt héten.

Ó!

– Az isten szerelmére, Ash, ha elkapnak a kijárási tilalom idején...

– *Tudom.*

– Óvatosabbnak kellene lenned. A Nyomkövetők mindenütt ott vannak, amióta a Parancsnok visszatért.

Nem szükséges erre emlékeztetnie. Miután a Parancsnokot evakuálták az elmúlt évben, csupán a rendőrség, azaz az örök karhatalmi egysége maradt hátra, hogy irányítsa a várost. Most, hogy a Parancsnok újra itt van, és tárgyalásokba kezdett a Légióval, amely terjeszkedni akar, a várost előzőnlőtték a Nyomkövetők. Ez a speciális alakulat a sötétfajzatok levadászására jött létre.

Az asztalra lököm a számlákat.

– Szert tettem egy kis pénzre. Valakinek csak ki kell fizetnie ezeket!

Apu kék szempárja összeszűkül, ahogy rám néz.

– Mit követtél el már megint?

Megdörgölöm a tarkómat.

– Kértelek, hogy többé ne kereskedj a Köddel! – ordítja apu.

– Mi lesz, ha elkapnak? Őszintén szólva néha már azt hiszem, szándékosan keresed a bajt.

Megrándul a szám, a legszívesebben elnevetném magam.

– Meg akarsz halni? – nyomul tovább apám.

– Hisz már *halott* vagyok.

– Csak mert nem ver a szíved, ez még nem jelenti azt, hogy nem élsz.

– Nem érted – mondom halkán. – Fogalmad sincs, milyen az, torzszülöttnnek lenni. Hogyan is érthetnéd? Elvégre is ember vagy, nem úgy, mint én.

Apunak ver a szíve, anyunak meg egyenesen kettő is van a mellkasában. Én valamiért mégis úgy születtem, hogy mindössze egy jéghideg kupac van a szívem helyén. Nem érdekel, mit magyaráz erről apu: hogy azért nem ver, mert nincs rá szükségem, a véremben keringő szimbiotikus véglények szolgáltatják helyette a szerveimnek az oxigént – egyike ez az emberi és a sötétfajzat DNS keveredéséből adódó, bámulatos mellékhatásoknak. Mondhat bármit, nem változtat a lényegen: egy szörnyeget vagyok.

– Kérlek, ne maradj ki többet éjszaka! – mondja apám.

Ingerülten felsóhajtok.

– Komolyan beszélek, Ash! Nem szeretném, ha Nyomkövetők szaglászának nálunk, téged faggatva.

– Jól van, jól – motyogom.

Apu az egyik fiókhöz lép, és egy borítékot vesz elő belőle.

– A postán érkezett – mondja csöndesen.

A kezembe adja. Egy szórólapot és egy réz karperecet találok benne. Szememmel végigfutok a lapra írt szövegen:

A SÖTÉTFAJZATOK REGISZTRÁCIÓJÁRÓL RENDELKEZŐ TÖRVÉNY

 TISZTA RÓZSA, az Örök Szövetségi Államának elnöke elrendelte, hogy az Örök területén élő sötétfajzat honpolgárok kötelesek mindenkor azonosító karperecet viselni. A törvény megszegéséért halálbüntetés jár.

Megvizsgálom a karperecet, amibe a következő írást vészték: *Ash Fisher # 000121 Harold Fisher tulajdona, Repkény templom, Tornyok kerület.*

Felszisszenek.

– Ezt nem gondolhatják komolyan! Nem kutya vagyok!
Nem vagyok senki tulajdona!

– Sajnálom, fiam – mondja apu, aki képtelen a szemembe nézni. – Kérlek, ígérd meg, hogy állandóan viselni fogod! Nem akarom, hogy bajba kerülj.

Visszanyelem a felháborodásomat, és felcsatolom a karperecet. Nem akarhatom, hogy apu még ezért is aggódjon.

Ráhúzom a karomra az ingem ujját, persze tudom azért, hogy ott van. Megalázó érzés. Néhány perc leforgása alatt fiúból háziállattá változtam.

– Legalább nem tévesztenek majd össze a Nyomkövetők holmi elvetemült sötétfajzattal – mondja apu, de feszült a hangja.

– Na, igen. Elvégre is nem nagy ügy, ez csak egy karperec – hazudom, azt sem tudom már, hogy kinek, neki vagy magamnak.

A kriptába vezető, lelakatolt ajtóra pillantok.

– Evett már? – kérdem.

Apu megrázza a fejét.

– Megvártalak vele.

A hűtőhöz lépek, és kiveszek onnan egy zacskó Szint-O-Vért, az O-pozitív vércsoport szintetikus változatát. Az örök fejlesztették ki, röviddel azután, hogy nyolc évvel ezelőtt kitört a háború. Ezzel táplálták a Légio gettójába áttuszkolt sötétfajzat honpolgárok ezreit, akik köré sietve felhúzták a Falat. Még azok voltak a szerencsésebbek, akiknek kenőpénzzel, alkudozással sikerült átügyeskedniük magukat a gettóba, mivel ott volt a legnagyobb esélyük a túlélésre. A többit Pusztai Föld „bevándorló táborai” telepítették ki. A Falnak ezen az oldalán mára csupán néhány cseléd, az Ember az Egységért védett házaiban megbúvó határsértők és vérszomjas Haragvók maradtak. Meg én. Az utolsó kevertvérű Fekete Városban.

Apu arrébb tolja a tábori ágyat, és kinyitja az ajtót. Némán ereszkedünk le a kő lépcsőfokokon. A kriptában a halál és a rothadás szaga terjeng. Közepén ütött-kopott karosszék áll, a karfán odadobott könyv. Kényszerítem magam, hogy mögé nézek, a szoba sarkában kuporgó teremtményre.

Ez a nőnemű lény most megmozdul.

Szorosabban markolom a vérrel teli zacskót.

– Én... vacsorát hoztam – dadogom kiszáradt torokkal.

A lény felmordul, és a falhoz erősített láncát rázza. Felé csúsztatom a földön a zacskót, amely pont előtte áll meg. A lény feltépi az oldalát, és fekete nyelvével kihörpöli a tartalmát. Egész szétrothadó arca merő vér. Mialatt dolgozik, láthatóvá válnak jól fejlett, görbe agyari.

Letelepszem a karosszékre, innen, biztonságos távolságból tartom szemmel. A Haragvó-vírus nem cseppfertőzéssel terjed, megvan azonban a kockázata, hogy a lény megharap. Könnyek gyülekeznek a szemem sarkában, dühösen letörlöm őket. Apu-nak igaza van. Óvatosabbnak kell lennünk, most, hogy a Nyomkövetők visszatértek a városba. A lényre pillantok.

Nem szabad megtudniuk, hogy anyut itt rejtegetjük!

